

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ 2006

Διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεέμ καὶ ἴδωμεν

τό ῥῆμα τοῦτο τό γεγονός, ὃ ὁ Κύριος

ἐγνώρισεν ἡμῖν. (Λουκ 2, 15).

Ἄν ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου καὶ ἡ πλάσις τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πάλαι κατ' ἀρχάς ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴν τῆς φανερώσεως τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἡ ἀνακαίνισις τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων διὰ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ τοῦ Μονογενοῦς ἀποτελεῖ τὴν ἀποκορύφωσιν τῆς θείας ταύτης ἀγάπης.

Ἐπὶ τὰ τέλη τῶν αἰώνων ἐξ ἄκρας ἀγάπης κινούμενος ὁ Θεὸς Πατὴρ πρὸς τό πλάσμα τῶν χειρῶν Αὐτοῦ καὶ μὴ ὑποφέρων βλέπειν αὐτό ὑπὸ τοῦ διαβόλου τυραννούμενον, ἀποκαλύπτεται οὐχὶ πλέον ἐν τύποις καὶ συμβόλοις, ἀλλὰ ἐν τῷ Υἱῷ Αὐτοῦ τῷ Μονογενεῖ. Ὁ Ἰδιος ὁ Θεὸς ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ ὁμοιοῦται ἄνευ φυρμοῦ ἢ τροπῆς τῷ πλάσματι Αὐτοῦ. Γίνεται ἄνθρωπος, ἐνανθρωπεῖ. Σαρκοῦται ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου. Κατέρχεται ἐκ τῶν οὐρανῶν εἰς τὴν γῆν, ἵνα τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάσῃ.

Τό παράδοξον ὄντως καὶ μέγα τοῦτο μυστήριον, τῆς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐνανθρωπήσεως, διὰ τοῦ ἀγγέλου εἰς Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας εὐαγγελισθέν, μυστικῶς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων ἐν τοῖς σπλάγχνοις τῆς ἀχράντου Παρθένου τελεῖται, ἐν τόκῳ υἱοῦ πρωτοτόκου τελειοῦται καὶ εἰς Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας ἐπὶ Καίσαρος Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου τοῖς ἀνθρώποις φανεροῦται.

Εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν Βηθλεέμ, τὴν οὐδαμῶς ἐλαχίστην ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα (Μιχ. 5, 1) καὶ εἰς αὐτό τοῦτο τό θεοδέγμον σπήλαιον, ἐν τῇ νυκτί ἐκείνῃ τῆς ἀπογραφῆς, διὰ τό μὴ εἶναι τόπος ἐν τῷ καταλύματι (Λουκ. 2, 7), μακρὰν τῶν ὁμμάτων τῶν ἰσχυρῶν Ἡρωδῶν τοῦ κόσμου, ἐνώπιον ὅμως τῶν ἀγνῶν ὁμμάτων τῆς Θεοτόκου καὶ Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος καὶ τῆς ἐκθάμβου σιωπῆς ἀλόγου κτίσεως, λαθὼν ἐτέχθη, ἐσπαργανώθη καὶ ἐν τῇ φάτνῃ ἀνεκλίθη (Λουκ. 2, 7) ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Εἰς τοὺς πρώτους τούτους καὶ ἐγγύς αὐτόπτας μάρτυρας προστίθενται καὶ ἄλλοι, ποιμένες οἱ ἀγραυλοῦντες, οἱ ἐκ τοῦ ὁρόρου αὐτῶν χωρίου ὑπὸ τῶν ἀγγέλων, τῶν ψαλλόντων ἐν οὐρανοῖς τό Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία (Λουκ. 2, 13-14), εἰς Βηθλεέμ ἀποστελλόμενοι, ἵνα ἴδωσι τό ῥῆμα τοῦτο τό γεγονός, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν αὐτοῖς (Λουκ. 2, 15). Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ μάγοι σοφοί, Περσῶν βασιλεῖς (Ματθ. 2, 1), ἐξ ἀνατολῶν ὑπὸ ἀστέρος ὁδηγούμενοι (Ματθ. 2, 2), προσερχόμενοι, τῷ βασιλεῖ προσπίπτουσι καὶ

τά δῶρα τῆς εὐσεβείας αὐτῶν αὐτῷ προσάγουσι, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν (Ματθ. 2, 9-11), ἀκολούθως δέ δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ἐπιστρέφουσι (Ματθ. 2, 12), ἀφέντες τὸν Ἡρώδη ὡς ληρώδη, μισαιφονοῦντα διὰ ματαίαν δόξαν ἐπ' ἀθώοις νηπίοις (Ματθ. 2, 16).

Ἐπὶ τοῦ γεγονότος τούτου τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως, ἀκολουθουμένου ὑπὸ

τοῦ γεγονότος τοῦ σταυροῦ, τῆς ἀναστάσεως, τῆς ἀναλήψεως Αὐτοῦ καί τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοιτήσεως, ἐθεμελιώθη ἡ ἀνά τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης μία, ἁγία, καθολική καί ἀποστολική Ἐκκλησία καί μάλιστα πρῶτον ἡ Σιωνίτις Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ταχθεῖσα νά διαλαλῇ τήν ἅπαξ παραδοθεῖσαν ἀλήθειαν εἰς αὐτούς τούτους τούς τόπους, ἐν οἷς ἐφανερώθη καί νά διαφυλάττη τούτους. Αὕτη μετά τῆς ἐν Αὐτῇ Ἀδελφότητος τῶν Σπουδαίων μοναχῶν εἰς ναοὺς ἀπερίττους ἀλλά καί μεγαλοπρεπεῖς, ὡς ἡ Κωνσταντίνειος καί Ἰουστινιάνειος αὕτη Βασιλική τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, πιστῶς κηρύττει τήν σωτήριον διὰ τόν ἄνθρωπον ἀποκαλυφθεῖσαν ἀλήθειαν καί ὀρθοδόξως τόν θεόν λατρεύει.

Σήμερον δέ ἐν τοῖς χαλεποῖς τούτοις τῆς ἀνθρωπότητος καιροῖς, τῆς πνευματικῆς συγχύσεως, τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ, τῆς βίας, τῆς αἱματοχυσίας, τοῦ πολέμου καί τῆς τρομοκρατίας, μαρτυρεῖ Χριστόν, τόν ἄρχοντα τῆς εἰρήνης, σαρκωθέντα καί ἐνανθρωπήσαντα, τόν εἰσέτι ἐν σπαργάνοις ὄντα καί διωχθέντα, τόν ἀντιτάξαντα εἰρήνην εἰς τήν βίαν, ἀγάπην εἰς τό μῖσος, εὐεργεσίαν εἰς τήν ἀχαριστίαν, τόν προσενεγκόντα ἑαυτόν ὡς θυσίαν καί τό μέγα τραῦμα, τόν ἄνθρωπον, ἰασάμενον. Τοῦτον προβάλλει ὡς θεραπείαν διὰ τήν ἐπίλυσιν τῶν ἀνθρωπίνων προβλημάτων. Ὡς τόν καθαιρέτην τοῦ μεσοτοιχοῦ καί τοῦ φραγμοῦ, τοῦ χωρίζοντος οἰκογενεῖας καί πόλεις, ἔθνη καί λαοὺς. Ὡς τόν προστάτην τῶν πτωχῶν, τῶν ἀδικουμένων, τῶν ἐκμεταλλευσόμενων καί τῶν ἀνέργων. Ὡς τόν τροφοδότην τῶν πεινῶντων καί τῶν ἐνδεῶν. Τό παράδειγμα Τούτου ἀκολουθοῦσα ὡς τό Σῶμα Αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία, θεραπεύει τὰς πληγὰς τοῦ λαοῦ αὐτῆς, ἀλλά καί παντός πληγέντος, ἀνεξαρτήτως φυλῆς, γλώσσης καί θρησκευματος.

Τό χαρμόσυνον καί σωτήριον τοῦτο μήνυμα ἀπαγγέλλομεν παντί τῷ ὀρθοδόξῳ ἡμῶν ποιμνίῳ, τῷ διαβιοῦντι εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν καί ἀλλαχοῦ μετά τῶν Πατριαρχικῶν ἡμῶν εὐλογιῶν καί Πατρικῶν εὐχῶν, ὅπως ὁ ἐν σπηλαίῳ γεννηθεὶς καί ἐν φάτνῃ ἀνακλιθεὶς διὰ τήν ἡμῶν σωτηρίαν Χριστός ὁ ἀληθινός θεός ἡμῶν διαφυλάττη καί στερεοῖ αὐτό καί τόν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ἑλληνισμόν ἐν τῇ ἐνότητι τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, ἐν ὑγιείᾳ καί ὁμονοίᾳ οἰκογενειακῇ, ἐν προόδῳ, εὐημερίᾳ καί εἰρήνῃ καί ἐν πλουσίᾳ παροχῇ πνευματικῶν καί ἐπιουσίων ἀγαθῶν.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Βηθλεέμ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2006

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

ΕΟΡΤΙΟΝ ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ Α.Θ.Μ.

ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ 2006

Αριθμ. Πρωτ.

317

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΩ,

Τῷ Παναγιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως,

Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ὁ Γ΄

Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχῃς τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ

καί πάσης Παλαιστίνης,

Ἀσπασμόν ἅγιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,

ἐκ νεκρῶν ἐνδόξως Ἀναστάντι.

Εὐφραινόμενοι καί ἡμεῖς μετὰ τῶν ἀγγέλων ἐπὶ τῇ ἱερᾷ καί μυστικῇ φωταυγίᾳ τῇ ἐκ τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Μνήματος ἐκπεμπομένη, περικυκλοῦμεν τοῦτο ἐν σεβασμῷ τε καί ἀγαλλιάσει, θαυμάζοντες μέν τὴν τοῦ Κυρίου ἀγάπην, τὴν πᾶσιν ἀνθρώποις αἰώνιον βάρος δόξης κατεργασαμένην, μνημονεύοντες δέ καί τῶν ἐπ' ἐλπίδι Ἀναστάσεως ἀπανταχοῦ ἀγωνιζομένων καί τῆς τοῦ Κυρίου παγκρατοῦς ἀντιλήψεως χρηζόντων. Πάντως, οὐ μικρόν τό θαῦμα, ὅτι τάφος κενός συνιστᾷ τό τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ μυστήριον, δι' οὗ ὁ Ἄδης ἐκγελασθεὶς καί τῇ θεότητι τοῦ Ταφέντος διαρραγείς, ἀπώλεσεν οὕς ἀδίκως κατεῖχε δικαίους. Τοῦ τῆς Ἀναστάσεως Φωτός ἀνακαινίσαντος καί πληρώσαντος τὰ πάντα, οὐρανόν τε καί γῆν καί τὰ καταχθόνια, ἐορτάζει πᾶσα ἡ κτίσις διὰ τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν, ἥτις ἐστερέωσε τό πᾶν καί ἐνεκέντρισε τὴν ἀθανασίαν τῇ θνητῇ ἡμῶν φύσει. Ὅθεν, *“τό τῆς νηστείας μέγα πέλαγος”* διαπεράσαντες, σταυροῦντες κατὰ δύναμιν τό τῆς σαρκός φρόνημα καί ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς ὡς οἶόν τε νεκρούμενοι, ἐπ' ἐλπίδι καί ἐν προσμονῇ τῆς κοσμοχαρμοσύνου Ἐγέρσεως τοῦ θεανθρώπου, ἀπολαύομεν ἤδη τῆς κλητῆς καί ἁγίας ἡμέρας, τῆς τὴν ὄψιν τῆς τε μετ' αὐτὴν ἱστορίας, τῆς τε ἀπεράντου αἰωνιότητος ἐκ κατηφείας εἰς δόξαν μεταβαλοῦσης, μυστικῶς δέ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν ὁμιλοῦσης καί προτυπούσης τὴν τοῦ μέλλοντος ἐν δόξῃ χαρμονήν.

Ἀγαλλομένη καί ἡ Σιωνῖτις Ἐκκλησία ἐπὶ τῷ γεγονότι τούτῳ, οὗ αὕτη ὑπῆρξε πρῶτος μάρτυς τε καί κήρυξ, εὐαγγελισαμένη εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς *“τόν Ἰησοῦν καί τὴν ἀνάστασιν”*, χαίρει καθορῶσα ἀφικνούμενα ἐκ τῶν τεσσάρων γωνιῶν τῆς γῆς, *“ἐκ δυσμῶν καί βορρᾶ καί*

θαλάσσης καὶ Ἑώας”, τὰ τέκνα Αὐτῆς, “θεοφεγγῇ ὡς φωστῆρας”, προσκυνήσουντα τὸν πανσεβάσμιον τοῦτον καὶ πανίερὸν τόπον, τὸν πάντοτε μέν, ἰδίᾳ δέ νῦν, πληρούμενον ἀκτίστων θεϊκῶν χαρίτων καὶ ἐλλάμψεων.

Οὐχ ἥττον δέ χαίρει καὶ τό Τάγμα τῶν Σπουδαίων, τῶν ἔκπαλαι διαβιούντων ὧδε Ἀγιοταφитῶν, ὧν ἡ ἀποστολή, τό τε ὑπηρετεῖν τοῖς ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ ἡμεδαποῖς καὶ ἀλλοδαποῖς Χριστιανοῖς, καὶ τό διαφυλάσσειν καὶ περιέπειν ἀκέραια καὶ ἐν λατρευτικῇ χρήσει τὰ Πάνσεπτα Προσκυνήματα, ἃ τῇ ἀγίᾳ Αὐτοῦ ἐν σαρκί Οἰκονομία καθωσίωσεν ὁ Θεός Λόγος, ὁ τῆς ἡμετέρας ὑπάρξεως Προνοητής καὶ Ταμίας, ὁ ὑπὲρ ἡμῶν σταυρωθεὶς καὶ ταφείς καὶ ἀναστάς. Οἱ Ἀγιοταφῖται δέ οὗτοι ζωοποιοῦνται τῇ τῶν Ἀγίων Τόπων παναλκεῖ χάριτι, ἰδίᾳ δέ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου, ὅστις, ἅτε Παραδείσου ὠραιότερος καὶ Πηγὴ τῆς ἡμῶν Ἀναστάσεως, παρηγορεῖ καὶ εὐφραίνει αὐτούς, μετ’ εὐλαβείας τε καὶ αὐταπαρνήσεως διακονοῦντας Τούτῳ.

Ὅθεν, πληρούμενοι τοιαύδε πνευματικῆς χαρᾶς, ἐνθέρμως ἀπευθύνομεν ἀπὸ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου τῇ Ὑμετέρᾳ λίαν Πεφιλημένῃ Ἡμῖν Παναγιότητι καὶ τοῖς περὶ Αὐτὴν Ἱερωτάτοις Ἀρχιερεῦσιν ἐγκαρδίους Ἀναστασίμους εὐχὰς πρὸς ἐνίσχυσιν Αὐτῆς ἐν παντί ἔργῳ τῇ τοῦ Ἀναστάντος ἀκαταμαχῆτῳ προστασίᾳ, παρακαλοῦντες, ὅπως διαβιβάσῃ ταύτας καὶ τῷ ποιμνίῳ τῆς Αὐτῆς θεοσώστου Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας καὶ εὐχόμενοι Αὐτῇ τὰ βέλτιστα καὶ τὴν κατ’ ἄμφω ὑγίειαν, πρὸς ὠφέλειαν τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος καὶ δόξαν τῆς θεοσώστου Πρωτοθρόνου Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐφ’ οἷς, ἐορτίως Αὐτῇ προσφθεγγόμενοι Χριστός Ἀνέστη, περιπτυσσόμεθ’ Αὐτήν ἀδελφοποθῆτως καὶ διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ 2006.

Τῆς Ὑμετέρας Γερασμιωτάτης Παναγιότητος

Ἀγαπητός ἐν Χριστῷ Ἀδελφός,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

**ΕΟΡΤΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΤΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ**

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΩ

Τῷ Παναγιωτάτῳ καί Σεβασμιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ
Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικῇ Πατριάρχῃ

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ´

Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ
καί πάσης Παλαιστίνης

Ἀσπασμόν ἅγιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὑπερφυῶς ἐκ Παρθένου Τεχθέντι.

Τόν ἄσαρκον Λόγον ἡ κτίσις καθορῶσα ὑπερφυῶς σαρκούμενον καί τόν Ἀχώρητον παντί ἐν τῷ Σπηλαίῳ τῆς Ἀγίας Πόλεως Βηθλεέμ παραδόξως χωρούμενον, φιλανθρωπίας ἕνεκεν, θάμβει πολλῷ καί δέει συνέχεται καί δι' ἀγγέλων καί μάγων καί ποιμένων καί ἀστέρος τήν Θεϊκὴν συγκατάβασιν ἐπιμαρτυρεῖ, κομίζουσιν ἐπὶ γῆς μέν τήν εἰρήνην, ἐν ἀνθρώποις δέ τήν εὐδοκίαν.

Τό ὑπέρ νοῦν καί λόγον καί ἔννοιαν τοῦτο Μυστήριον τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας εὐθαρσῶς ὁμολογοῦντες, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν καί τοῦ κόσμου, πρὸς τόν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης Χριστόν ἀείποτε ἐκθύμως προσανατολιζόμεθα καί ταῖς σωστικαῖς Αὐτοῦ ἐντολαῖς ἐπόμενοι, ὥς ποτε οἱ Μάγοι τόν φαεινόν Αὐτοῦ Ἀστέρα κατακολουθοῦμεν καί πρὸς Βηθλεέμ τήν ἁγίαν, τήν οὐδαμῶς ἐλαχίστην πορευόμεθα, καταθεῖναι κατὰ τάς ἡμέρας τῶν ὑπερφυῶν Γενεθλίων τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν Χριστοῦ, σὺν τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, τήν τιμὴν καί τό σέβας, ἅμα δέ καί τήν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τοῖς ἐξαισίοις τούτοις δωρήμασιν, οἷς ἐτιμήθη ὁ ἄνθρωπος· χοῦς γάρ ὢν, ἀφθαρσίας στολὴν ἐνεδύθη καί ἀπὸ γῆς εἰς τὰ ἄνω αὐλῶς ἐπήρθη.

Σεμνυνόμενον τό Παλαίφατον ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Πατριαρχεῖον περιέπειν καί διακονεῖν τοὺς τόπους τῆς Χάριτος, μετὰ χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως περικυκλοῖ τήν περικαλλεστάτην Βασιλικὴν τῆς Γεννήσεως, εἰς ἣν εἰσοδεύοντες καί ἡμεῖς μετὰ τῶν τιμίων μελῶν τῆς περὶ ἡμᾶς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος, ἀξιοχρέως κλίνομεν γόνυ ψυχῆς τε καί σώματος καί τήν ζέουσιν ἡμῶν πίστιν ὡς ἀντίδωρον τῶν πολλῶν χαρίτων, ἃς παρ' Αὐτοῦ ἀπολαμβάνομεν, ὀλοθύμως Αὐτῷ προσάγομεν.

Ἐν ταύτῳ, ἐξαιτούμεθα τήν εἰρήνην Αὐτοῦ ὑπέρ τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἰδίᾳ δέ

ὑπέρ τῆς Ἀγίας Γῆς, ἥς ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, διὰ πολλῶν καί ποικίλων δοκιμασιῶν διερχόμενος, καρτερικῶς ἄχρι τῆς σήμερον ἀναμένει τήν ἐξ ὕψους ἐπέμβασιν, πρὸς φωτισμόν τῶν ὑπευθύνων, ἵνα ἐγκολπούμενοι τήν ἀλήθειαν, ἐν συνέσει καί δικαιοσύνῃ ἐργάζωνται, διὰ τὴν ἐμπέδωσιν τῆς εἰρήνης ἐν τῇ πολυταράχῃ περιοχῇ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Δεήσεις προσέτι καί ἱκεσίας τῷ Γεννηθέντι Σωτῆρι ἡμῶν Χριστῷ ἀναφέρομεν, ἵνα διαφυλάττῃ τὴν Ἀγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν ἡνωμένην καί τὴν διδασκαλίαν Αὐτῆς ἀναλλοίωτον, ἰδίᾳ ἐν τοῖς συγχρόνοις χαλεποῖς καιροῖς καί πάντας τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν Προκαθημένους περιφρουροῖ καί διατηρῇ ἐν συμπνοίᾳ καί ἀγάπῃ, ἐξαιρέτως δέ τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιοπόθητον ἡμῖν Παναγιότητα καί τὴν περί Αὐτὴν Ἱεραρχίαν, τὸν εὐσεβῆ κληρὸν καί τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς κατ' Αὐτὴν Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, ἣν ὁ Θεῖος Αὐτῆς Δομήτωρ ποδηγετεῖ εἰς νομάς σωτηρίους.

Ἐγκαρδίως σὺν τούτοις ἀπευθύνοντες Αὐτῇ τὰς συγχαρητηρίους ἡμῶν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Ἀγίου Δωδεκαημέρου φιλαδέλφους προσρήσεις, περιπτυσσόμεθ' Αὐτὴν ἀδελφοποθῆτως ἐν τῷ ἐκ Παρθένου Τεχθέντι Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν καί διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2005.

Τῆς Ὑμετέρας Γερασμιωτάτης Παναγιότητος

Ἀγαπητός ἐν Χριστῷ Ἀδελφός,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ 2005

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΘΕΙΟΤΑΤΗΣ ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΤΟΣ

ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Κ. Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΤΟΥ Γ΄

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ 2005

«Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν,
υἱός καὶ ἐδόθη ἡμῖν» (Ἠσ. 9, 6).

Ὁ θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν ἐν τῇ ἀπείρῳ Αὐτοῦ ἀγάπῃ καί ἀγαθότητι ἐδημιούργησε τόν κόσμον ἐκ τοῦ μηδενός καί ἔθεσεν αὐτόν εἰς τήν ἐξουσίαν καί ἀπόλαυσιν τοῦ κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν πλάσματος Αὐτοῦ, τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἐν τῇ αὐτεξουσίᾳ αὐτοῦ δυνάμει διεσάλευσεν τήν κοινωνίαν μετά τοῦ Πλάστου καί ἐπορεύθη εἰς ὁδοῦς περιπλόκους καί ἀτραπούς ἀδιεξόδους.

Εὐσπλαγχνιζόμενος ὁ θεός τό ἔργον τῶν χειρῶν Αὐτοῦ, οὐκ ἀφῆκεν αὐτό ἐγκαταλελειμμένον, τυραννούμενον ὑπό τοῦ διαβόλου, ἀλλά ἀπέστειλεν αὐτῷ κατά καιρούς δικαίους, ὁσίους καί προφήτας, ἵνα ἐπαναγάγῃ αὐτό εἰς τήν εὐθειᾶν ὁδόν τοῦ θελήματος Αὐτοῦ καί νά προετοιμάσῃ τήν ἔλευσιν τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου αὐτοῦ.

Τοῦτον ἀπέστειλεν «ὅτε ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου» (Γαλ. 4, 4) προσλαμβάνοντα τό ἀνθρώπινον ἡμῶν φύραμα, ἄνευ ἁμαρτίας, «γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπό νόμον» (Γαλ. 4, 4), καί τοῦτο ἐν χρόνῳ καί τόπῳ, ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου καί ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας.

Τοῦ παραδόξου τούτου μυστηρίου τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου, τό ὁποῖον ὑπερβαίνει τόπον καί χρόνον, κατέστησαν μάρτυρες ἀψευδεῖς ἡ ἀειπάρθενος Μαρία Θεοτόκος, οἱ ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ, οἱ ψάλλαντες τό: «Δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. 2, 14), οἱ προσελθόντες ἐκ τῆς ἐγγύς κώμης τῶν Ποιμένων ἀγραυλοῦντες ποιμένες καί οἱ μακρόθεν ἐξ Ἀνατολῆς ὑπὸ ἀστέρος ὁδηγούμενοι Μάγοι, Περσῶν βασιλεῖς, προσφέροντες τὰ δῶρα αὐτῶν, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν καί ἐν συνεχείᾳ οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Μάρτυρες καί πάντες οἱ Ἅγιοι καί ἄπειρα πλήθη πιστῶν ἐξ ἀνατολῶν καί δυσμῶν, βορρᾶ καί νότου καί μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν καί μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Τήν χαρμόσουν καί ἐλπιδοφόρον ταύτην μαρτυρίαν τῆς διὰ σαρκός Γεννήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου συνέχισαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων οἱ φύλακες μοναχοί τοῦ Τάγματος τῶν Σπουδαίων καί τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ θεοδέγμονι τούτῳ Σπηλαίῳ καί τῇ ὑπ' αὐτοῦ μεγαλοπρεπεῖ ταύτῃ Βασιλικῇ τῆς Γεννήσεως, ἔργῳ τῆς θεοσεβείας τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, Θεοδοσίου, Ἰουστινιανοῦ καί τῶν διαδόχων αὐτῶν.

Τήν αὐτήν μαρτυρίαν συνεχίζομεν καί ἡμεῖς ἐν τῇ παγκοσμίᾳ ταύτῃ ἑορτῇ τῆς Χριστιανοσύνης καί τῆς Σιωνίτιδος μητρός τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μαρτυροῦμεν τό ἔργον Αὐτοῦ τό σωτήριον, τό πανανθρώπινον, τήν ταπείνωσιν, τήν συγκατάβασιν, τήν ἀγάπην, τήν πραότητα, τήν ἀπερίφραστον ἀπόρριψιν καί καταδίκην πάσης μορφῆς βίας καί προσβολῆς τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, τήν συμφιλίωσιν μετά τοῦ Θεοῦ καί τοῦ πλησίον καί τήν εἰρήνην, ἐδραζομένην ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης.

Εἰς τόν ἐν πολλοῖς ἀγωνιζόμενον καί ἀγωνιῶντα καί περιπλανώμενον κόσμον σήμερον, εἰς τοὺς δοκιμαζομένους λαούς τῆς περιοχῆς ἡμῶν, διαλαλοῦμεν ὅτι «λύτρωσιν ἔξαπέστειλεν ὁ Κύριος» τοῖς λαοῖς (Ψαλμ. 110, 9), ὅτι «Χριστός ἐτέχθη», ὅτι Χριστός κατήλθεν ἐπὶ γῆς, ἵνα τόν ἄνθρωπον ἀνεβάσῃ εἰς οὐρανούς, ἵνα αὐτόν θεώσῃ κατὰ χάριν ἐν τῇ μετ' Αὐτοῦ κοινωνίᾳ, ἵνα ἀποκαταστήσῃ αὐτόν εἰς τό πρῶτον αὐτοῦ θεοειδές κάλλος, ὅτι ἐν Χριστῷ ἡ θεραπεία τοῦ ἀνθρωπίνου τραύματος, ὅτι ἐν αὐτῷ «τήν υἰοθεσίαν ἀπελάβομεν» (Γαλ. 4, 5).

Τό εὐαγγέλιον τοῦτο τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς καταλαγῆς καί τοῦ

ἀμοιβαίου σεβασμοῦ ἀπαγγέλλομεν τῷ ὀρθοδόξῳ ἡμῶν ποιμνίῳ εἰς πᾶσαν τήν δικαιοδοσίαν τοῦ παλαιφάτου ἡμῶν Πατριαρχείου, καί ὅπου γῆς, καί τοῖς πολιτικοῖς αὐτοῦ κυβερνήταις μετὰ τῆς εὐχῆς, ὅπως διάγωσιν ἐν εἰρήνῃ, ὁμονοίᾳ, ἀφαιρείᾳ, προόδῳ καί εὐημερίᾳ .

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Βηθλεέμ, ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2005

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων